

Arrest

nr. 175 994 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt in december 2010 het Rijk binnen in het bezit van een visum (type D). Op 14 januari 2011 legt zij een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner, mevr. A. A.

1.2. Op 14 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie (bijlage 19ter). Op 13 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekende partij dient op 14 juni 2011 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie (bijlage 19ter).

1.4. Op 29 december 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 29 mei 2012 wordt de partner van verzoekende partij, mevr. A. A. afgeschreven naar het buitenland. Sinds 11 juni 2012 wordt zij aangegeven als zijnde verblijvende in Duitsland.

1.6. Per brief van 10 december 2014 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om in het kader van een onderzoek naar een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alle nuttige documenten over te maken.

1.7. Op 23 februari 2015 verklaart de verzoekende partij op eenzijdige wijze een einde te maken aan de wettelijke samenwoning met haar Belgisch partner, mevr. A. A.

1.8. Op 18 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om duurzaam verblijf (bijlage 22). Op 12 februari 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

1.9. Op 12 februari 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 29 februari 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M. (...) Voorna(a)m(en): R. (...) Nationaliteit: Kosovaarse

Geboortedatum: (...).1987 Geboorteplaats: D. L. (...) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaamt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 14.06.2011 in functie van zijn partner A., A. (...) (rr.(...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de partner, sedert 22.06.2012 zich heeft laten afschrijven naar Duitsland. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater, §1, 2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Gezien er geen sprake is van kinderen in dit gezin (zie de gegevens van het Rijksregister) kan betrokkene onmogelijk de toepassing van de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §2 van de wet van 15.12.1980 genieten.

Om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene, dient er overeenkomstig 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 ook rekening gehouden te worden met een aantal humanitaire elementen. Betrokkene werd daartoe verzocht, op 10.12.2014, zijn individuele situatie toe te lichten. Daarop legde hij een arbeidscontract als timmerman, een aantal loonfiches en een attest van aanmelding tot inburgering voor. Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene, dit telt nog geen 5 jaar, vandaar dat het nog niet als een onoverkomelijk lange termijn van verblijf wordt beschouwd. Zeker in verhouding tot betrokkenes leeftijd. Hij is intussen 28 jaar, heeft dus 23 jaar in zijn land van oorsprong (of elders) doorgebracht. In vergelijking daarmee is bijna 5 jaar in België dus helemaal nog niet zo'n lange duur. Gezien dit alles is het ook fair te stellen dat

betrokkene nog voldoende banden heeft met het land van herkomst, voldoende de taal van zijn land van oorsprong beheerst om er terug te integreren. Gezien zijn jonge leeftijd mag ook wel verwacht worden dat betrokkene nog flexibel genoeg is om zich aan te passen aan andere levensomstandigheden. Nergens uit het dossier blijkt er sprake van een medisch probleem die de terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst in de weg zou staan. Wat betreft zijn gezinssituatie, dit spreekt voor zich. De relatie met de Belgische heeft geen stand gehouden. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen mogelijks een andere partner heeft. Deze kon echter niet daadwerkelijk geïdentificeerd worden. Nergens uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw zich intussen bij betrokkene zou hebben gevestigd en er dus van een nieuw gezin sprake is. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene sinds enige tijd aan de slag is in België als timmerman. Ongetwijfeld kan hij met deze beroepsbekwaamheid ook terecht in eigen land.

De ervaring die hij heeft opgedaan in België is beslist een troef bij het werk zoeken in eigen land. Uit de voorgelegde documenten blijkt bovendien dat betrokkene was ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursus. In hoeverre deze is afgerond blijkt niet uit de voorgelegde bewijsstukken. Het is uiteraard goed dat mijnheer zich tot die inschrijving geëngageerd heeft, het kan echter een terugkeer naar het land van herkomst/origine niet beletten. Een inburgeringstraject volgen is in Vlaanderen een verplichting indien men het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging verwerft.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend is gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

(...)”

Eerste onderdeel

In toepassing van vermeld artikel 42quater, §1 vreemdelingenwet kan er slechts een einde gesteld worden aan het verblijf binnen de 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf.

Verzoeker werd ingeschreven in het vreemdelingenregister op 20 december 2010. (zie stuk 2 - uittreksel rijksregister)

De bijlage 19ter dateert van 14 januari 2011. (stuk 4)

De thans bestreden beslissing werd genomen op 14 februari 2016. Dit is buiten de termijn van 5 jaren.

Aldus kan er geen einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing beroept zich uitsluitend op artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Zijn partner A. A. (...) zou vertrokken zijn uit het Rijk.

Evenwel dient vastgesteld dat tevens het artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet toepassing vindt, aangezien er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer is.

Artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet voorziet in een aantal uitzonderingen op de mogelijkheid voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde om het verblijfsrecht te beëindigen ingeval artikel 42quater, §1,4° vreemdelingenwet van toepassing is.

De bestreden beslissing gaat niet na of deze uitzonderingen van toepassing zijn. Hierdoor is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

De bestreden beslissing omzeilt op die manier de bepalingen van artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Aangezien in casu (ook) artikel 42quater, §1, 4° vreemdelingenwet van toepassing is, diende de staatssecretaris of zijn gemachtigde te onderzoeken of verzoeker kan genieten van de uitzonderingen bepaald in §4 van artikel 42quater vreemdelingenwet.

Door uitsluitend punt 2° van artikel 42quater, §1 vreemdelingenwet toe te passen, schendt de bestreden beslissing 42quater, §1,4° vreemdelingenwet, en omzeilt zij de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Derde onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing is absoluut niet adequaat en concreet toegespitst op de situatie van verzoeker.

Verzoeker werd bij schrijven betekend op 15 december 2014 uitgenodigd om documenten voor te leggen die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier, (zie stuk 6) Verzoeker heeft dit ook gedaan, binnen de 30 dagen, zoals gevraagd.

Hierna verneemt verzoeker meer dan een jaar niets van Dienst Vreemdelingenzaken, waarna plotsklaps, na zijn aanvraag tot duurzaam verblijf (stuk 10), de bestreden beslissing wordt genomen.

Een en ander is kennelijk onredelijk.

Aan verzoeker werd niet meer de kans geboden om nog recente stukken te kunnen voorleggen.

Anderzijds dient geconcludeerd dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verouderde gegevens en stukken. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft hierdoor onzorgvuldig gehandeld. Hij had zich voorafgaandelijk moeten informeren over de actuele situatie van verzoeker.

De staatssecretaris dient rekening te houden met duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, (artikel 42quater, § 1, lid 2 vreemdelingenwet)

Welnu, de bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat de duur van het verblijf van verzoeker geen vijf jaar telt en het om die reden nog niet als een onoverkomelijk lange termijn van verblijf wordt beschouwd.

Het is evenwel duidelijk dat dit niet correct is. Verzoeker verblijft sinds 20 december 2010 in België (zie stuk 2 & 4), wat op het ogenblik van de bestreden beslissing méér dan 5 jaren is. De bestreden beslissing laat zelf verstaan dat een termijn van langer dan 5 jaren als onoverkomelijk lang dient te worden beschouwd.

Het weze opgemerkt dat de wettekst spreekt over duur van verblijf, (en bijvoorbeeld niet over de duur van verblijfsrecht e.d.)

De duur van het verblijf - waarmee dient te worden rekening gehouden - wordt dus volstrekt onjuist ingeschat.

Verder heeft verzoeker vast werk sinds 21 maart 2011, wat op het ogenblik van de bestreden beslissing bijna 5 jaren is (en inmiddels méér dan 5 jaren) . De bestreden beslissing spreekt denigrerend over "enige tijd aan de slag", zonder enige concrete verduidelijking.

Artikel 42quater, § 1, lid 2 vreemdelingenwet bepaalt dat ook met de economische situatie dient te worden rekening gehouden. Er blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat hiermee rekening werd gehouden, en of de economische situatie van verzoeker wel correct werd ingeschat. beslissing er zonder meer vanuit dat verzoeker nog voldoende banden zou hebben met het land van herkomst, zonder enige aanduiding waarin die banden

Conclusie is dat de bestreden beslissing artikel 42quater van de Vreemdelingenwet schendt, evenals de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is gegrond."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer (...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd toegelaten tot verblijf in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is middel artikel 40ter eveneens van toepassing op familieleden van Belgen.

Het verblijfsrecht van verzoekende partij werd in casu beëindigd omdat de Belgische onderdaan die verzoekende partij vervoegd heeft, is vertrokken uit het Rijk. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd: *“Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de partner sedert 22.06.2012 zich heeft laten afschrijven naar Duitsland. Vandaar dat overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”*

2.4. In een eerste onderdeel wijst verzoekende partij erop dat volgens artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht binnen vijf jaar na de erkenning van dit recht op verblijf. Verzoekende partij stelt dat haar aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan (bijlage 19ter), dateert van 14 januari 2011. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op 14 februari 2016, dit is buiten de voormelde termijn van vijf jaar, kon er geen einde worden gesteld aan haar verblijfsrecht.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, conform artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, inderdaad in bepaalde gevallen een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie of van een Belg die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf. Het betoog van verzoekende partij dat de bestreden beslissing werd genomen buiten deze termijn van vijf jaar, mist echter feitelijke grondslag. Zo blijkt uit de hierboven vermelde feitenweergave dat de verzoekende partij op 14 januari 2011 een eerste aanvraag heeft ingediend van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan (bijlage 19ter). Op 13 mei 2011 heeft de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Verzoekende partij heeft vervolgens op 14 juni 2011 een tweede aanvraag ingediend van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie (bijlage 19ter). Het is deze aanvraag die ertoe heeft geleid dat verzoekende partij op 29 december 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

In de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger c.q. Belgisch onderdaan een declaratief karakter heeft, quod in casu, wordt het familielid geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Belg dient te voldoen (zie mutatis mutandis RvS 23 februari 2012, nr. 218.186 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 35.7 en B.38.4).

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dateert de aanvraag van verzoekende partij die heeft geleid tot het verblijfsrecht in functie van haar Belgische partner – het betreft de tweede aanvraag – van 14 juni 2011 en niet van 14 januari 2011. Het is op dat ogenblik dat verzoekende partij in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie en dat haar verblijf als familielid van een Unieburger (Belgisch onderdaan) is beginnen te lopen. De bestreden beslissing werd genomen op 12 februari 2016 (en niet op 14 februari 2016, zoals verkeerdelijk wordt aangegeven in het verzoekschrift), dit is derhalve binnen de termijn van vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, gelet op het gegeven dat binnen de in artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht.

2.5. Verzoekende partij uit kritiek op het gegeven dat de bestreden beslissing enkel is gesteund op artikel 42quater, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekende partij is artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing, aangezien er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer is. De gemachtigde diende dan ook na te gaan of de uitzonderingen, zoals bepaald in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, in casu van toepassing zijn, quod non. Door in de bestreden beslissing uitsluitend melding te maken van het tweede toepassingsgeval, zoals vermeld in artikel 42quater, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet schendt de bestreden beslissing artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, aangezien de gemachtigde deze bepaling – en de daarop betrekking hebbende uitzonderingsbepalingen zoals vermeld in §4 – omzeilt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij het feit dat haar partner sedert 22 juni 2012 “*zich heeft laten afschrijven naar Duitsland*” niet betwist noch weerlegt. Evenmin betwist verzoekende partij dat de bestreden beslissing derhalve kon steunen op artikel 42quater, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, om een einde te stellen aan het verblijf.

Verzoekende partij stelt enkel dat de bestreden beslissing “*eveneens*” diende te steunen op artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De enige redengeving die verzoekende partij hiervoor verleent is dat de Vreemdelingenwet bij toepassing van deze bepaling voorziet dat een aantal uitzonderingen van toepassing zijn.

De Raad constateert dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere kritiek zonder te vermelden dat zij zich zou bevinden in één van de uitzonderingsgevallen vermeld in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zij in concreto uiteenzet waarom zij zich in casu zou bevinden in één of meerdere uitzonderingsgevallen. Haar betoog is dan ook louter theoretisch en hypothetisch zodat zij een schending van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt. Verzoekende partij toont tevens geen concreet belang aan bij het betoog dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet nu zij niet in concreto aantoonst dat één van de uitzonderingen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing zou zijn.

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door enkel toepassing te maken van artikel 42quater, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan haar verblijf in het Rijk, nu haar Belgische partner “*zich heeft laten afschrijven naar Duitsland*” op 22 juni 2012.

2.6. Verzoekende partij merkt op dat zij bij een schrijven betekend op 15 december 2014 werd uitgenodigd om documenten voor te leggen in het kader van een socio-economisch onderzoek conform artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen zij heeft gedaan binnen de dertig dagen na de ontvangst van deze brief. De bestreden beslissing werd echter pas genomen in 2016, hetzij meer dan een jaar nadat haar de kans werd geboden nuttige inlichtingen te bezorgen. Verzoekende partij acht het kennelijk onredelijk dat haar nadien niet meer de kans werd geboden om nog recente stukken voor te leggen. Verzoekende partij betoogt eveneens dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door zich bij het nemen van zijn beslissing te baseren op verouderde gegevens en stukken, zonder zich voorafgaandelijk te informeren over haar actuele situatie.

De Raad merkt vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij per brief van 10 december 2014 werd uitgenodigd om alle nuttige documenten voor te leggen in het kader van een procedure tot eventuele intrekking van haar verblijfsrecht. Verzoekende partij brengt daarbij de volgende documenten voor: een achttal loonfiches voor de periode 1 april 2014-30 november 2014, een werkgeversattest d.d. 15 december 2014, een “*Formulier voor de gezondheidsbeoordeling*”, opgesteld door Mensura, een “*arbeidsovereenkomst voor arbeiders*” d.d. 18 maart 2014, waaruit blijkt dat verzoekende partij met ingang van 21 maart 2014 voor onbepaalde duur is tewerkgesteld als timmerman en een “*Attest van aanmelding bij het onthaalbureau*” d.d. 17 januari 2011, waaruit blijkt dat verzoekende partij zich bij het onthaalbureau aangesteld door de provincie Antwerpen heeft aangemeld om een verplicht inburgeringsprogramma te volgen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde al deze elementen heeft onderzocht en in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom deze elementen die verzoekende partij heeft aangebracht er niet toe leiden dat er sprake is van “*humanitaire elementen*” die verhinderen dat een einde wordt gesteld aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Waar verzoekende partij hekelt dat de gemachtigde zich diende te vergewissen van haar actuele situatie, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RVS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoekende partij aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Nu de gemachtigde de verzoekende partij heeft uitgenodigd om, in het kader van het onderzoek over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht, alle nuttige documenten over te maken, diende de verzoekende partij zelf alle bewijsstukken aan te leveren die volgens haar noodzakelijk zijn om haar eventuele verblijfsrecht aan te tonen, zelfs indien deze stukken (zouden) dateren van (enkele tijd) na de vraag van de gemachtigde van 10 december 2014 om bewijzen voor te leggen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke elementen zij had willen aanvoeren die de beëindiging van het verblijfsrecht van drie maanden hadden kunnen beïnvloeden, zodat het belang van haar kritiek hoe dan ook niet kan worden ingezien. Verzoekende partij stelt enkel dat haar de mogelijkheid werd ontnomen "*recente stukken*" voor te leggen, maar zonder een concrete toelichting welke "*recente stukken*" zij dan had willen voorleggen, kan de Raad slechts vaststellen dat het betoog in casu zuiver theoretisch en hypothetisch is.

In zoverre de verzoekende partij – door het toevoegen van bijlagen bij het verzoekschrift, met name loonfiches voor de maanden oktober 2015 en januari 2016 – in dit verband zou willen wijzen op het gegeven dat zij na eind november 2014 nog aan het werk was (bij dezelfde werkgever), stelt de Raad vast dat met dit element reeds rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de tewerkstelling van onbepaalde duur van verzoekende partij. De Raad ziet derhalve niet in wat de invloed van deze loonbrieven op de bestreden beslissing zou kunnen zijn en stelt overigens vast dat hieromtrent geen toelichting is terug te vinden in het verzoekschrift.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op verouderde gegevens en stukken, laat zij na om concreet te duiden welke gegevens en stukken verouderd zijn en waarom.

Met haar betoog toont de verzoekende partij bijgevolg niet aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze een einde heeft gesteld aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat hij niet voorafgaandelijk aan het nemen van zijn beslissing op 12 februari 2016 nogmaals bij de verzoekende partij heeft geïnformeerd over haar actuele situatie, in het licht van het onderzoek in toepassing van artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde de duur van haar verblijf in België, waarmee hij diende rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, volstrekt onjuist heeft ingeschat. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij sinds 20 december 2010 in België verblijft en dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk vijf jaar in België verbleef. Daarbij doet de gemachtigde uitschijnen dat een termijn van langer dan vijf jaar als "onoverkomelijk lang" dient te worden beschouwd.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met de duur van het legaal verblijf van verzoekende partij in het Rijk, dit is sinds de indiening haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart op 14 juni 2012, die heeft geleid tot een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Het wordt niet betwist dat de periode tussen voormelde aanvraag en de bestreden beslissing geen vijf jaar behelst. De verzoekende partij wijst erop dat in artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet echter wordt gesproken over "*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk*". Zij insinueert dat er derhalve niet enkel rekening zou moeten worden gehouden met een "*legaal verblijf*" in het Rijk. Hiermee toont zij echter niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door bij het nemen van zijn beslissing waarmee een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf, enkel rekening houdt met de periode waarin de verzoekende partij dit verblijfsrecht heeft gehad in het Rijk.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek. Immers baseert zij zich op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing waar zij hieruit afleidt dat een verblijfsduur van minstens vijf jaar als een onoverkomelijk lange termijn van verblijf wordt beschouwd door de gemachtigde en dat deze termijn van vijf jaar aldus een invloed had kunnen hebben op de bestreden beslissing. De vaststelling dat het verblijf nog geen vijf jaar heeft geduurd, *“vandaar dat het nog niet als een onoverkomelijk lange termijn van verblijf wordt beschouwd”*, dient immers te worden samen gelezen met de volgende motivering: *“Zeker in verhouding tot betrokkenes leeftijd. Hij is intussen 28 jaar, heeft dus 23 jaar in zijn land van oorsprong (of elders) doorgebracht. In vergelijking daarmee is bijna 5 jaar in België dus helemaal nog niet zo’n lange duur.”* Uit het geheel van de motivering dienaangaande blijkt dan ook dat de verblijfsduur van verzoekende partij van bijna vijf jaar wordt afgewogen tegen haar leeftijd en de tijd die zij verhoudingsgewijs in het land van herkomst heeft doorgebracht. Tegen deze specifieke afweging – waaruit kan worden afgeleid dat een verblijfsduur van vijf jaar of meer dan ook geenszins zou hebben geleid tot de automatische gevolgtrekking dat de termijn van verblijf als onoverkomelijk lang dient te worden beschouwd –, worden geen argumenten naar voor geschoven in het verzoekschrift. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de afweging van de gemachtigde met betrekking tot de duur van het verblijf van verzoekende partij in het Rijk kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

2.8. Verzoekende partij hekelt dat de bestreden beslissing er *“zonder meer”* vanuit gaat dat zij nog voldoende banden zou hebben met haar land van herkomst, Kosovo, zonder enige aanduiding waarin die banden dan wel zouden bestaan of waaruit die zouden moeten blijken.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de conclusie van de gemachtigde dat redelijkerwijze kan worden gesteld dat verzoekende partij nog voldoende banden heeft met het land van herkomst, niet *“zonder meer”* geponeerd wordt in de bestreden beslissing. De gemachtigde verwijst dienaangaande immers naar het gegeven dat verzoekende partij (nog maar) 28 jaar is, dat zij aldus 23 van de 28 jaar in het land van herkomst heeft verbleven en dat er dan ook van kan worden uitgegaan dat zij nog banden heeft met Kosovo. Hierbij merkt de gemachtigde op dat van verzoekende partij, gezien haar jonge leeftijd, dan ook wel mag worden verwacht dat zij nog flexibel genoeg is om zich aan te passen aan andere levensomstandigheden, waarna nog wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekende partij kampt met medische problemen die een terugkeer in de weg zouden staan en dat uit niets blijkt dat verzoekende partij in België ondertussen een gezinsleven heeft opgebouwd met haar (vermoedelijk) nieuwe partner. Deze vaststellingen worden op zich niet betwist in het verzoekschrift, waardoor ook niet wordt aangetoond dat de concrete afweging van de gemachtigde en de daaruit afgeleide conclusie dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, of in strijd met artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, is tot stand gekomen. Verzoekende partij beperkt zich tot de loutere kritiek dat de gemachtigde in de bestreden beslissing diende te specificeren welke banden zij dan precies zou hebben in Kosovo, doch zij laat echter na zelf een concrete uiteenzetting te geven hieromtrent.

2.9. De verzoekende partij wijst erop dat zij vast werk heeft sinds 21 maart 2011, wat op het ogenblik van de bestreden beslissing bijna vijf jaar is. De bestreden beslissing spreekt echter *“denigrerend”* over *“enige tijd aan de slag”*, zonder enige concrete verduidelijking. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat rekening werd gehouden met haar economische situatie of dat deze correct werd ingeschat, zo meent verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat ook dit argument berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Uit de beslissing blijkt immers, weliswaar impliciet, dat niet wordt betwist dat verzoekende partij al bijna vijf jaar vast werk heeft. Dit blijkt ook uit de loonfiches en de arbeidsovereenkomst die aan de gemachtigde werden overgemaakt in het licht van het socio-economisch onderzoek conform artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt echter dat uit het gegeven dat verzoekende partij al enige tijd vast werk heeft (aan de slag is) als timmerman, kan worden afgeleid dat zij met deze beroepsbekwaamheid ongetwijfeld ook aan de slag kan in Kosovo. De (jarenlange) ervaring die verzoekende partij heeft opgebouwd in België, wordt, zo stelt de gemachtigde, als een troef beschouwd om werk te zoeken in haar land van herkomst. Verzoekende partij tracht aannemelijk te maken dat de gemachtigde een onjuiste of onzorgvuldige appreciatie van de voorliggende feiten verricht door niet in ogenschouw te nemen dat zij in België al vijf jaar vast werk heeft als timmerman. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat deze jarenlange tewerkstelling in een bepaalde sector – die dus op zich niet wordt betwist – net wordt aanzien als een element dat leidt tot de vaststelling dat verzoekende partij in haar land van herkomst, Kosovo, eveneens redelijkerwijze werk zal

kunnen vinden. Verzoekende partij laat deze motivering onbesproken, zodat niet kan worden besloten dat deze vaststellingen steunen op een onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke feitenvinding.

2.10. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld op een miskennis van de voorliggende gegevens of op een incorrecte feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond en kan niet leiden tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.11. In een tweede middel, dat uitsluitend is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel luidt als volgt:

“Onder de bespreking van het eerste middel werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Bijgevolg kon dan ook geen einde worden gesteld aan het legaal verblijf van verzoeker. Aan verzoeker kon aldus geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht worden geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.12. Verzoekende partij stelt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden doordat de gemachtigde het bestreden bevel heeft afgeleverd terwijl hij *“niet kon besluiten tot een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.”* Hierbij wordt verwezen naar de uiteenzetting in het eerste middel.

De Raad duidt erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de eerste bestreden beslissing, waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De gemachtigde kon dan ook met recht een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren aan verzoekende partij omdat haar legaal verblijf in België is verstreken, en dit op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond en kan niet leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES